

Omul, care era aproape să alunece

Psalmul 73

Scriitorul acestui Psalm începe cu o simplă și totuși minunată constatare despre Dumnezeu și încheie cu o concluzie fericită cu privire la sine însuși. „În adevăr, Dumnezeu este bun ...” este constatarea primului verset; „Dar pentru mine este bine să mă apropii de Dumnezeu”, este concluzia ultimului verset. Dacă suntem de acord cu constatarea, atunci trebuie să consimțim și concluzia.

Constatarea însă nu este o afirmație generală despre bunătatea lui Dumnezeu față de creaturile Sale – oricât de adevărat ar fi aceasta – ci afirmația solemnă, că Dumnezeu „este bun *față de Israel*”, „*față de cei cu inima curată*”. Tema mare a acestui Psalm este să demonstreze că bunătatea lui Dumnezeu este valabilă pentru poporul Său, în ciuda împrejurărilor examinatoare, prin care ei probabil trebuie să treacă, în ciuda necazului, pe care l-ar putea întâmpina și în ciuda suferințelor, pe care ei trebuie probabil să le îndure.

Însă acest adevăr trebuie învățat prin experiență. De aceea psalmistul relatează despre experiențele prin care el a învățat aceste două adevăruri mari. Întâi, că Dumnezeu este bun față de poporul Său, în ciuda răului care domină, și în al doilea rând, că Dumnezeu este sursa de ajutor pentru poporul Său în mijlocul răului care domină.

Psalmistul începe istoria experiențelor lui cu aceea, că el ne relatează cum pe drumul lui printr-o lume rea a venit o zi în care picioarele lui aproape s-ar fi îndoit și pașii lui erau gata să alunece (versetul 2). Stă scris: „Îngustă este calea care duce la viață”, și aceasta era valabil în aceeași măsură pentru psalmistul temător de Dumnezeu în zilele lui, precum este valabil și pentru creștinul din zilele noastre. Pe un drum îngust este suficient un singur pas greșit într-o direcție sau alta, pentru a greși drumul. Nu trebuie să faci o greșeală gravă, care să fie remarcată de alții, pentru a aluneca de pe calea îngustă. Drumul psalmistului nu era prejudiciat de eșecuri grave, care să-l fi pus în dizgrație față de lume; de pe buzele lui nu au venit cuvinte supărătoare sau care să enerveze, care ar fi trădat starea inimii lui, și cu toate acestea era aproape să alunece. Dacă nu am avea mărturisirea lui proprie, nimeni nu ar fi observat aceasta în comportarea sau în cuvintele lui.

Chiar dacă nicidecum nu se vedea așa, el a mărturisit, că el era aproape să-și piardă încrederea în Dumnezeu. Picioarele lui erau aproape să alunece de pe stâncă (versetul 26). El ne explică de asemenea, cum s-a ajuns că încrederea lui a ajuns să se clatine așa de grav. Taina este dezvăluită. El s-a preocupat cu răul în timp ce nu era aproape de Dumnezeu. De aceea el avea un tablou limitat și fals despre rău. El vedea bunăstarea păcătoșilor și suferința celor temători de Dumnezeu, și ca urmare a invidiat partea celor păcătoși, a dezaprobat partea celor temători de Dumnezeu și aproape și-a pierdut încrederea în Dumnezeu.

În versetele 4-12 el prezintă un tablou grav al păcătoșilor. Trebuie însă să ținem seama că este o descriere a păcătoșilor din punctul de vedere al unui credincios, care momentan nu este în părtășie cu Dumnezeu, așa că ceea ce el spune este într-adevăr adevărat, dar nu corespunde adevărului deplin. Și astăzi este adevărat, că păcătoșii sunt caracterizați de „mândrie”, „violență”, „răutate” și „apăsare”. Ei nu numai prigonesc pe cei care se tem de Dumnezeu, ci ei sunt și batjocoritori de Dumnezeu, „își înalță gura până la ceruri”. Ei spun că Dumnezeu nu ia cunoștință de lucrurile omului și că Cel Preaînalt nu cunoaște, și cu toate acestea le merge bine și bogățiile lor se înmulțesc.

Deci aceasta este părerea unui om care nu trăiește în părtășie cu Dumnezeu. Cei păcătoși prosperă, cei temători de Dumnezeu suferă și Dumnezeu privește fără să facă ceva. Guvernarea lui Dumnezeu aparent a dispărut complet de pe pământ.

În versetele următoare (13 și 14) el descrie urmările grave asupra sufletului ale preocupării cu răul, dacă el nu este în părtășie cu Dumnezeu. El este ispitit să gândească, că este zadarnic să ai o inimă curată și mâini nevinovate. La ce îmi folosește să constrâng gândurile mele și să mă depărtez de rău, dacă în cele din urmă păcătoșii prosperă și eu sunt trudit și sunt pedepsit în fiecare dimineață?

Sunt două capcane, cărora credinciosul este permanent expus și prin care picioarele noastre pot aluneca de pe stânca încrederii inimii în Dumnezeu. Pe de o parte preocuparea cu răul, fără să fi în apropierea lui Dumnezeu, pe de altă parte indiferența față de rău sub pretextul dragostei. Dacă noi, ca și psalmistul, ne preocupăm cu răul fără a fi aproape de Dumnezeu, ne vom pierde încrederea în Dumnezeu. Dacă suntem indiferenți față de rău, vom deveni un dezgust pentru Dumnezeu. Indiferența față de rău în Adunare este indiferență față de gloria lui Hristos. Indiferența față de rău în lume este indiferență față de drepturile lui Dumnezeu.

Prima dintre aceste două capcane era cea care l-a prins pe psalmist; în final el a fost complet confuz și zdrobit. El a fost ispitit să gândească (observă că aici nu este vorba despre ceea ce el spune, ci de darea pe față a celor mai intime gânduri ale sale), că teama lui de Dumnezeu este complet degeaba, și îi aduce aparent dimineață după dimineață numai îngrijorări noi.

Însă în cele mai întunecate momente ale experienței sale, se impun simțămintele divine (versetul 15) și dovedesc că, chiar dacă pașii lui erau aproape să alunece, totuși viața divină lucra în sufletul lui. Gânduri înfierbântate și chinuitoare îi treceau prin cap, dar dragostea pentru poporul lui Dumnezeu, dovada credinței în Dumnezeu, îi rețineau buzele. El spune: „Dacă aș fi zis: «Voi vorbi și eu ca ei», iată că n-aș fi fost credincios generației copiilor Tăi.” Dar cu toate că el își pecetluiește buzele, mulțimea gândurilor dureroase distruge pacea sa lăuntrică. El nu știe cum să aducă la unison bunătatea lui Dumnezeu față de poporul Său cu starea suferindă în care el se afla, în timp ce în același moment păcătoșii prosperă (versetul 16).

Însă conflictul lăuntric este limitat în timp. El ține „până” când el se reîntoarce în locul tainic, de la care s-a abătut – „până”, așa cum spune el, „am intrat în locașurile sfinte ale lui

Dumnezeu” (versetul 17). Locul Preasfânt vorbește despre prezența lui Dumnezeu. În afara Locului Preasfânt el avea parte de răul fără Dumnezeu, în interiorul Locului Preasfânt el a examinat totul și pe fiecare în părtășie cu Dumnezeu. Ce diferență mare! În afară totul a fost văzut raportat la moment, în interior totul este văzut raportat la veșnicie. Păcătoșenia oamenilor, bunătatea lui Dumnezeu, bunăstarea păcătoșilor și suferințele credincioșilor nu mai sunt văzute în raport cu timpul actual, ci în legătură cu marele sfârșit, spre care totul se îndreaptă. Omul – întotdeauna miop – poate avea numai o privire de ansamblu redusă; Dumnezeu – cu privirea Lui vastă – vede sfârșitul deja de la început. Este adevărat, că psalmistul are încă în vedere pe oamenii răi, dar el îi vede acum cu Dumnezeu și deodată dispăre din câmpul lui vizual bunăstarea momentană și triumfurile trecătoare ale păcătoșilor și în locul acestora vede sfârșitul îngrozitor, în întâmpinarea căruia ei merg.

Însă aceasta nu este totul, căci în Locul Preasfânt învățăm să cunoaștem multe adevăruri. El cunoaște un alt adevăr, și anume, că Dumnezeu, cu toate că aparent El nu ia cunoștință de bunăstarea păcătoșilor sau de suferința celor temători de Dumnezeu, totuși în căile Lui de guvernare lucrează în spatele tuturor acestora (versetele 18-20). De aceea psalmistul a trebuit să mărturisească: „Îi pui în locuri alunecoase, îi faci să cadă în ruine. ... le vei disprețui chipul”. Realmente părea să fie așa că psalmistul ar fi fost pe locuri alunecoase, căci el era aproape să alunece. Pe de altă parte părea că păcătoși ar fi fost întemeiați pe o stâncă tare, căci ei aveau prosperitate în lume, bogățiile lor se înmulțeau. În realitate cel temător de Dumnezeu stătea pe stâncă, chiar dacă el se clătina; și păcătoșii erau pe locuri alunecoase, chiar dacă avea bunăstare. Când el a privit bunăstarea păcătoșilor despărțit de Locul Preasfânt, omul temător de Dumnezeu a fost consternat. Când acum privește din Locul Preasfânt pe cei păcătoși, vede că în final ei vor fi nimicivi. Departe de Dumnezeu, bunăstarea păcătoșilor părea foarte reală și permanentă; în Locul Preasfânt ea era nimic altceva, decât un vis trecător.

Locul Preasfânt învață sufletul, în afară de aceasta, lecții mult mai adânci. El a văzut caracterul adevărat și sfârșitul păcătoșilor; el a descoperit guvernarea lui Dumnezeu, care lucrează în spatele culiselor; acum el trebuie să arunce o privire înapoia umblării și lucrării lui proprii, și să cunoască tainicul inimii sale (versetele 21-22). Încercarea este personală. Dacă Locul Preasfânt dă pe față caracterul păcătosului, atunci el va da pe față și izvorul ascuns al răului din inima unui credincios. Totul este descoperit în lumina Locului Preasfânt. „Când mi se frământa inima”, spune el, „eram prost și nu știam nimic, eram ca o fiară înaintea Ta.” Fiara proastă acționează fără să aibă nici cea mai mică legătură cu Dumnezeu, și credinciosul este călăuzit să recunoască că el, dacă el dă la o parte pe Dumnezeu din gândurile lui, cade mult mai jos decât este normal pentru omul firesc – cade la nivelul animalelor sălbatice.

După ce el a cercetat răul inimii lui, Dumnezeu poate imediat să-l învețe lecții mai frumoase și mai fericite. Căci Locul Preasfânt este un loc retras, sfânt, unde adâncimile lui Dumnezeu pot fi prezentate inimii. Aceasta a fost și experiența fericită a unui credincios de mai târziu, care a trăit Locul Preasfânt în prezența lui Isus, șezând la picioarele Lui, ascultând cuvintele Lui. Psalmistul a fost condus în adâncime, acum el trebuia să urce pe înălțime. El a cunoscut ceva despre inima lui și prin aceasta a fost pregătit să cunoască inima lui Dumnezeu. Niciodată nu suntem mai pregătiți pentru a cunoaște bunătatea inimii Sale, ca atunci când am

cunoscut cât de rea este inima noastră proprie. Cunoașterea a ceea ce este în noi deschide drumul pentru revelarea a ceea ce este în El. De aceea gândurile psalmistului sunt călăuzite de la tot ce el era înaintea lui Dumnezeu, ca să se bucure de ceea ce Dumnezeu este pentru El. El spune: „Eram ca o fiară înaintea Ta! *Dar eu sunt întotdeauna cu Tine.*” Chiar și atunci când în inima lui erau gânduri înfierbântate și amare, el era totuși subiectul purtării de grijă neobosită a lui Dumnezeu. Este ca și cum el ar spune: „Eu nu m-am mai gândit la Dumnezeu, dar El nu a încetat să gândească la mine” – „Eu sunt întotdeauna cu tine.”

În afară de aceasta el nu numai avea un loc în inima lui Dumnezeu, ci el era ținut de mâna lui Dumnezeu, căci el spune: „Tu m-ai apucat de mâna dreaptă”. Eu m-am rătăcit, m-am comportat ca un animal sălbatic, m-am desprins din mâna Lui, dar El niciodată nu m-a lăsat. Eram aproape să alunec, da, aș fi alunecat, dacă El nu m-ar fi apucat de mâna dreaptă. Inima Lui iubitoare m-a pus înaintea Lui și mâna Lui puternică m-a ținut tare.

După ce el a recunoscut cu mare bucurie tot ce a fost Dumnezeu în trecut pentru el, atunci când picioarele lui erau aproape să alunece, el poate acum să privească cu absolută încredere și la tot ceea ce Dumnezeu va face pentru el în viitor. La fiecare pas al vieții lui de pelerin poate spune: „mă vei călăuzi cu sfatul Tău”. Nu trebuie să-mi împovărez inima să clarific toate întrebările încâlcite ale drumului vieții mele prin această lumea rea, căci Dumnezeu Însuși mă va călăuzi; și în final, când voi ajunge la sfârșitul călătoriei, când ziua scurtă a omului a trecut și începe ziua gloriei, „mă vei primi în glorie” (versetul 24).

Cât de fericit poate fi credinciosul care a cunoscut în felul acesta pe Dumnezeu în locul tainic al Sfintei Sfintelor, că el poate spune: „Inima Lui îngrijește de mine, mâna Lui mă ține, înțelepciunea Lui mă călăuzește și gloria Lui mă va primi cu bucurie.”

Cine cunoaște pe Dumnezeu în felul acesta, acela găsește în El și satisfacție pentru suflet. El este nu numai subiectul intereselor lui Dumnezeu, ci Dumnezeu Însuși devine singurul subiect al preocupărilor lui. El spune: „Pe cine am eu în ceruri? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine.” Dar ce este cu bunăstarea celor fără Dumnezeu, cu bogățiile lor și comoditățile lor, pe care el le-a invidiat așa de mult odinioară? „Vai”, va spune psalmistul, „nu mai vorbi despre aceste lucruri. Eu am fost în Locul Preasfânt și am cunoscut inima lui Dumnezeu, și în afară de El nu am plăcere în nimeni de pe pământ.”

Însă noi am putea spune: „Tu ești evident un lucru slab, sărăcăcios, în mijlocul unei lumi în care totul este împotriva ta.” „Știu”, pare psalmistul să spună, „căci eu am învățat prin experiențe amare, că firea mea pământească și inima mea eșuează, căci a fost un timp în care picioarele mele erau aproape să alunece, însă după aceea am fost în Locul Preasfânt și am găsit un loc de odihnă pentru inima mea sărmană, tremurândă” – „Dumnezeu este stânca inimii mele și partea mea pentru totdeauna” (versetul 26). Inima, care atunci invidia pe cei fără Dumnezeu, și-a găsit partea satisfăcătoare în inima lui Dumnezeu. Picioarele, care atunci erau aproape gata să alunece, stau acum tare pe stâncă.

Psalm 73

Da, Dumnezeu este bun față de poporul Său (versetul 1); și este bine să te apropii de Dumnezeu (versetul 28); și acela care se apropie de Dumnezeu va depune mărturie despre Dumnezeu înaintea oamenilor. „Mi-am pus încrederea în Domnul Dumnezeu, ca să istorisesc toate faptele Tale.”